

I ljuset av Maria

Agneta Bilker

I ljuset av Maria

Agneta Bilker

Förlagshuset Siljans måsar
www.siljansmasar.com
ISBN 978-91-89773-16-5

© Agneta Bilker
linneberggard.se

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen
Omslagsfoto: Canva

Grafisk form samt illustration "Maria dansar":
LINDROTH Bokformgivare & illustratör
www.monicalindroth.se

Tryck: Scandbook AB, Falun, 2024

Innehåll

Inledning	7
Min barndom hos esséerna	9
Flykten till Egypten	23
Jag återser mitt hemland	36
Tomas går till Egypten	51
Tomas delar sin kunskap med mig	70
Jag förlorar min familj	92
Tomas fortsätter sin resa österut	114
Mötet med Muhammad	138
På vandring mot Jerusalem	161
Löftet om en ny framtid tillsammans	189
Vi ser en ny kärlek växa fram	222
Vi får en ny boplatz	241
Vi besöker grannbyn	261
Vi möter Muhammads bror	295
Vän eller fiende	324
Vi söker en ofarlig väg	360
Ordförklaringar	387

Inledning

När jag först bestämde mig för att skriva ner mina minnen från en gammal livstid hade jag en lång tid av vånda och nyfikenhet om hur det skulle tas emot från de läsare som skulle få tillgång till min bok. Nu önskar jag att boken ska ge dig en känsla av hur jag återupplevde mitt liv som Maria under en annan livstid. Vi kan likna oss vid eviga livsresenärer med olika stationsstopp, där vi stannar en tid för att hälsa på hos oliktankande medmänniskor med olika seder och bruk. Min första livsresa på Moder Jord startade i landet Israel, som det heter idag. Den familj som tog hand om och uppfostrade mig efter deras andliga lära var esséer, en rakt nedstigande blodslinje från profeten Mose.

Maria var mycket ung då hon blev utsatt för en man som överföll henne och denne man blev far till hennes son Tomas, som nu är hennes andlige ledare. Tomas sista inkarnation sammanföll med min första livstid som Maria. Tomas gav Maria viktiga råd i livet om hur hon skulle utveckla sina andliga förmågor, för att få tillgång till det seende hon var född med. I boken kan du som läsare följa med på de andliga råd han gav och hans tankar om sin egen andliga resa. Att bli mor utan att vara gift innebar skam och att vara oren. Berättelsen beskriver ungefär tiden vid vår tideräknings början då landet hade invaderats av Romarriket. Marias kamp för överlevnad som essé och kvinna blev en ständig påminnelse om att aldrig vara fri.

Agneta

Min barndom hos esséerna

Jag föddes en dag när solen var som starkast på himlen. Det berättades hur man skyndade till vår gamla mor i lägret som alltid tillkallades när någon ny familjemedlem skulle komma till världen. Hon kallades för barnmor i gruppen, och hon såg till att den blivande modern fick det så bra som möjligt. Det var mycket noga med att barnet blev välkomnat direkt vid födseln. Efter födseln lindade vår barnmor barnet, efter att noggrant ha undersökt det. Därefter togs barnet till vår stamfader i gruppen som hette Enok, och som hälsade det välkommet.

Alla samlades och läste en bön. Det kunde låta så här:

Du älskade barn, välkommen till vår familj.

Här är Du trygg och ska inget sakna.

Se oss som Din nästa.

Vi är tacksamma för Du gav oss kärleken och valde oss.

Gud och amen.

Därefter ordnades det en stor fest med dans och mycket mat. Nyheten spreds fort när ett barn var fött och våra vänner var snabbt på plats för att delta i festligheterna. När festen började kunde den hålla på i tre dagar. Den som ville, fick hålla tal eller berätta sagor.

Esséerna var mycket glada för att berätta sagor, vilka gick i arv sedan Moses tid. När festen var över skulle modern få nya kläder. Hon fick mycket hjälp av sina medsystrar. Att bli mor var en kvinnas största lycka. Hon blev mycket uppskattad av gruppen och var den största tillgången för gruppen, för utan henne skulle gruppen så småningom upphöra att finnas till.

När en kvinna fick sin förstfödde son var det sed att hon skulle överlåta hans uppfostran till stamfadern, för dessa barn fick inte uppfostras som de övriga barnen. Den förstfödde sonen skulle uppfostras enligt en gammal sed. Han skulle en dag kunna väljas till en ny stamfader.

Den dagen då Enok inte skulle finnas kvar i livet skulle en av dessa förstfödda söner väljas till en ny stamfader. En av dessa hade Enok valt när han fortfarande var i livet. Han nervecklade

nade ett brev där det stod vad som väntade den blivande stamfadern. Det var goda råd och erfarenheter om hur han själv hade löst problem i stammen och annat.

När jag som dotter bars fram bad man denna bön:

*Du älskade dotter,
se hur vår sol skapade en solstråle
för vårt folk.
Gud och amen.*

Bönen som lästes skulle vara mitt namn, Maria. Maria var av ljuset utskickad, sa esséerna. Maria betydde solstrålen. Namnet bestämdes då barnet var nyfött och hade lämnats fram till vår stamfader. Enok bestämde själv vilket namn barnet skulle få. Han kunde se på barnet vilken personlighet det hade, därefter gav han barnet dess namn.

Min mor, som jag älskade, kunde inte få fler barn, men hennes egen yngre syster som var två år äldre än jag, fick bli min syster. Hon hette Elisabeth och hennes mor, min gammelmor, dog då Elisabeth föddes. Jag fick en fin början på mitt liv och jag fick allt jag önskade. Vi var många små barn som hade fullt upp varje dag. De äldre såg till oss på dagarna och våra egna föräldrar samlade oss på kvällarna för att be tillsammans och delta i en tankeuttömning med rytmiska rörelser för att skapa en stund av inre stillhet.

Barnen fick lära sig att sitta ner och utföra en dans med rörelser. Det var en gammal tradition från Moses tid. Den dansen var något som man lärde ut så snart barnet lärt sig att sitta. Rörelserna skulle få oss att förstå hur våra innersta tankar såg ut.

När vi lärt oss detta fick vi börja att lära oss tyda olika tavlor. Vi var då omkring två till tre år. De vuxna var mycket noga med att lära oss esséernas egen lag. När jag skulle lära mig Moses ord av mor och Enok var jag ungefär tre år. Jag skrek och grät och ville inte alls sitta ner och röra på kroppen. Det slutade med att jag blev utburen för att inte störa de vuxna, och jag hade bestämt mig för att jag hellre ville gå ut och se på fåglarna som hade kommit.

Enok och min mor, ville jag inte lyssna på. Jag blev så arg när de lurade mig och sa att fåglarna skulle vänta tills jag var färdig med mitt arbete, för när jag kom ut var alla små fåglar borta. De sa att fåglar är rädda för barn som skriker. Då blev jag arg igen och gick tillbaka så jag kunde fortsätta med att lära mig sitta och vänta på att stillheten skulle infinna sig.

Mitt första minne som jag har, är att fåglarna inte fanns kvar när jag kom ut. Enok och mor hade lurat mig och det var en ny känsla som jag inte haft tidigare eftersom de inte höll sitt löfte.

Min syster kallade jag för min egen lilla Elisabeth. Hon och jag delade på allt, min mat och mina små egenhändigt gömda saker som jag fann här och där. Dessa saker bestod av kakor, frukt och nötter som låg i vårt gemensamma förråd där mat förvarades. Hon var glad i sådana småsaker som jag överraskade henne med. När Elisabeth blev arg på mig gick jag bara fram till Enok och sa:

– Du, Enok, tycker du att vi ska behålla Elisabeth eller ska vi ge bort henne?

– Ja, sa Enok, vad ska du då göra hela dagarna, ska du leka med pojkarna?

Jag blev tyst och lät henne vara kvar. Jag och Elisabeth var de enda flickorna som var jämnåriga. Vi skulle ha fler flickor, sa Enok, men det kom bara pojkar. De pojkar som fanns i lägret dög bra, sa Enok. Vi barn älskade Enok och såg upp till honom. Han hade förmågan att berätta spännande sagor för oss om konstiga djur som fanns i andra delar av världen. Det var skrämmande berättelser som vi lyssnade till. Vi satt som förstenade och förundrades över hur människor kunde leva ihop med sådana varelser. Han berättade om främmande länder som vi hade svårt att föreställa oss. Där talade de inte med munnen utan visade bilder för varandra. Våra tankar för i väg och vi låtsades att vi var med Enok i dessa länder och vi fick ofta ett gott skratt när Enok slutade med orden:

– Jaha, och så var vi tillbaka här igen. Mor och far väntar på att få ge er en kram och få tvätta er. Spring i väg!

Vi var nog rädda för vatten för de vuxna hade så dumma regler. Tvätta bort smuts som fanns överallt, och sedan kom smutsen tillbaka, så dumt. Jag kunde inte fatta vad det skulle vara för bra med det, men de var envisare än jag. När vi hade tvättat fötter och händer var vi klara att lägga oss för natten. Det var mörkret som avgjorde när vi skulle gå och lägga oss. Vi la oss när de vuxna la sig. Barnen sov hos sin mor tills de var ett år, då fick de en egen bädd. Jag sov tillsammans med Elisabeth. Vi låg på en matta av gräs. Över oss hade vi en filt, vävd av ull. Den var grå och full av små prickar. Mor sa att en liten fluga hade gnagt hål i den.

När vi vaknade på morgonen skulle vi hjälpa till att bära vatten. Vi bar vatten i en påse som var gjord av djurhud. Därefter bad vi Enok om lov att få leka. Behövde han vår hjälp var det bara att vänta med lekarna. Oftast fick vi plocka grenar och annat brännbart som han behövde för att elda med i vår smedja. Där smälte han olika klumpar för att gjuta i små formar. Vi fick även hjälpa till med att rensa säd och kärna ur frukter som skulle torkas för kommande behov. Vi barn var sällan sysslolösa. Det hörde till att vi barn tog del av det dagliga arbetet.

När jag var sex år minns jag att jag älskade att spela teater. Jag ville gärna att de andra barnen skulle se mig. Därför försökte jag att roa dem och berättade att jag var en prinsessa som hade kommit på villovägar och nu var kungen och drottningen på väg för att hämta mig. Jag tillhörde ett folk som bodde i ett främmande land, där jag inte behövde sova för där var det aldrig natt. Jag kunde leka hela dagarna för jag hade tjänare som plockade ved och rensade bär. När de andra skrattade åt mig sprang jag hem, arg och ledsen över att ingen ville tro på mig. Mor brukade säga:

– Barn, vad får du allt ifrån?

– Enok, sa jag, för han har berättat att jag ska bli en prinsessa en dag.

– Jag tror dig. Enok är en sagoberättare och de kan förvrida huvudet på folk, sa mor.

Vad var nu detta? tänkte jag. Kan Enok vrida huvudet på folk? Jag måste fråga Enok vem

han har vridit huvudet på. Tänk att gå med huvudet vridet, vad hemskt. Man skulle behöva gå i sidled.

Jag sprang in till Enok och ropade:

– Enok, är du en sådan där man som vrider huvudet på folk?

– Ja, sa Enok. Den som inget begriper, får jag vrida huvudet på.

Jag fattade ingenting och sprang genast därifrån. Enok ropade:

– Maria, förstår du vad jag menar?

Men jag låtsades att jag inte hörde. När jag kom tillbaka till mor frågade hon om jag hade träffat Elisabeth för hon var så ensam och ledsen, hon ville inte berätta vad som hade hänt.

– Det är inget att bry sig om, sa jag. Hon begrep inte att jag bara roade mig när jag sa till henne att i morgon ska jag och Enok vrida huvudet på dig så du begriper att jag är en prinsessa. Hon trodde nämligen inte att jag var en prinsessa.

När detta missförstånd hade lagt sig var vi de bästa vänner igen och fortsatte att leka.

Dagarna gick och den ena dagen var den andra lik. Ibland kom främlingar och besökte lägret. De kom med nya berättelser om och upplevelser av hur det var på den plats varifrån de kom. Vi barn lyssnade och förundrades över vilka hemska saker som de vuxna pratade om. Vi var så trygga i lägret. Där var aldrig något bråk, aldrig hade jag upplevt någon som hade slagits så att det började blöda. Pojkarna bråkade som barn gör, nöps och slog på varandra. När de vuxna såg oss barn bråka, särade de på oss och sa till oss att sluta.

När jag var liten var jag mycket rädd för de människor som skrattade när de berättade att någon hade dödats på grund av att de brutit mot lagen. Tänk att vuxna kunde vara så elaka. De främmande personerna var ibland så otäcka att det var svårt att sova om nätterna. Jag fick ofta stiga upp och fråga mor om det var på riktigt.

– Ja, lilla vän, sa hon, sådan kan människan bli.

– Vad hemskt. Jag vill inte bo utanför lägret, mor.

– Nej, mitt barn, du ska vara hos oss så länge du själv önskar.

Jag var nöjd och kunde åter känna mig trygg. När jag såg hur barnen skrattade åt främlingar blev jag rädd. Tänk om de blir arga och börjar slåss. Jag blev allt skyggare ju äldre jag blev.

Det talades mer och mer om oroligheter i Israel.

– Detta är vårt land, sa mor. Vi kanske måste ge oss av från vårt älskade läger en dag, vårt hem.

Jag kunde inte fatta detta.

– Hur ska vi då kunna leva?

– Jo, vi går till en plats där vi kan leva ifred.

Det var oundvikligt. En dag bestämdes det att vi skulle bege oss till en ödslig plats i bergen där vi skulle bygga upp en ny boplats. Där skulle vi växa upp i en trygg värld. Det gick ett rykte om att vi skulle tas till fånga av romarna som kommit till Israel för att rensa ut olika folkgrupper, vilka inte följde lagarna.

En ny tid var på väg. De folkgrupper som skulle rensas bort var fariséer och esséer. Dessa grupper ansågs vara ett hinder för att ett nytt Israel skulle kunna byggas upp. Vi tillhörde esséerna, och därför var vi tvungna att ge oss i väg. Vi samlade ihop våra ägodelar och började vår vandring. Denna tid var mycket svår. Ingen visste vart vi skulle och vad som kunde hända. Jag minns att vägen kändes så lång. Vi gick och gick. Lekar fanns det ingen tid eller ork till. De vuxna var tysta och fåordiga. Vi hade brist på mat och vatten och var nog de mest olyckliga människorna i hela världen. Jag sa till mor:

– Varför är vi så olyckliga och fattiga, mor?

– Vi är inte olyckliga. Vi har glädjen att få vara tillsammans.

Då tänkte jag på alla mina vänner och så gick det lättare en liten bit.

Sedan kom jag på:

– Varför har inte olyckliga människor vänner?

– Jo, sa mor, olyckliga människor kanske inte har förstått att de har vänner, de kanske inte vill ha vänner. Många kan inte umgås och dela glädjen mellan sig, de kanske tror att de ska äga glädjen själva.

Jag tänkte mycket på det, dela glädjen? Då blir glädjen halv om jag delar den.

– Mor, det stämmer inte, om vi delar glädjen blir den bara halv.

– Nej, mitt barn, den blir större ju mer man ger av den.

– Jag förstår ingenting.

– Jo, antag att du har en hemlighet, något som du är glad över.

– Ja.

– Om du delar den hemligheten med någon, då kan du glädjas med den personen. Då har ni dubbel glädje.

– Jaså, om jag delar en hemlighet med någon, så delar snart hela lägret min hemlighet, och då är det ingen hemlighet längre.

– Maria, du är så olik dig, du ska se att vi snart är framme och allt blir som förut.

– Jag vill tillbaka där vi var hemma, mor. Nu är vi utan boplats och ingen vet vart vi ska eller om vi får bo där.

– Du ska se att allt snart är som det ska igen, Maria.

– Jag vill inte tänka mer nu, mor, utan stänga av min tanke som Enok brukar säga när han är på sådant humör att han inte kan förstå något.

Vi vandrade i många dagar och till slut kom vi fram till ett öken- och berglandskap.

– Här är ingen riktig boplats, sa jag.

Gruppen hade bestämt sig att här var vi trygga. Här skulle vårt nya hem bli.

– Dessa grottor, sa Enok, kan hjälpa oss vid olika tillfällen.

– Vad är tillfällen, mor?

– Jo, sa mor, om det blir kallt och vått, då ger grottan oss ett bra skydd.

När vi hade plockat upp och ställt i ordning våra saker var vi barn mycket nyfikna på vår nya boplats. Vi undersökte noggrant alla nya grottor och gömställen där man kunde få vara

ifred och det fanns en bäck en bit därifrån som såg ut att hålla vatten även om det skulle bli torrperiod. Bäckens låg en bit ifrån vårt nya läger, ungefär 700 steg bort. När vi hade kommit till rätta gick vi tillsammans in i grottan som var utsedd till kvinnornas hus. Där skulle vi kvinnor bo och sova tillsammans.

Lägret var uppdelat så att män och kvinnor hade var sin del. Männens hus var förbjudet för oss kvinnor och flickor. Där fick bara de män vara som var av Herrens egen typ. En man var en del av Herren, sas det och han var den som skulle ta hand om gruppen och se till att det fanns beskydd. De män som inte kunde dela hus med varandra fick ge sig av. Så utslöt man ur gruppen. Männens hus var ganska spännande för oss flickor. Vad gjorde männen där egentligen?

Elisabeth och jag försökte undersöka det, men blev oftast upptäckta och iväggörda. En dag hörde jag en man säga att Enok var alltför gammalmodig och att han inte kunde följa med vad som hände i tiden. Jag sprang till mor.

– Varför är Enok gammalmodig? Han är sig inte lik, säger de.

– Jo, Maria, Enok är gammal och har svårt att vara med i nutiden. Hans höga ålder har gjort honom trött. Hans tid är snart förbi. Du vet att vi har en tid då vi är barn, sedan kommer vi att växa upp, vi gifter oss och får barn och sedan blir vi gamla och nu är Enok gammal och han glömmet så mycket.

– Han är lika fåordig som ett litet barn?

– Det är så att Enok har ett barns tankar nu, därför är han inte lika pratglad längre.

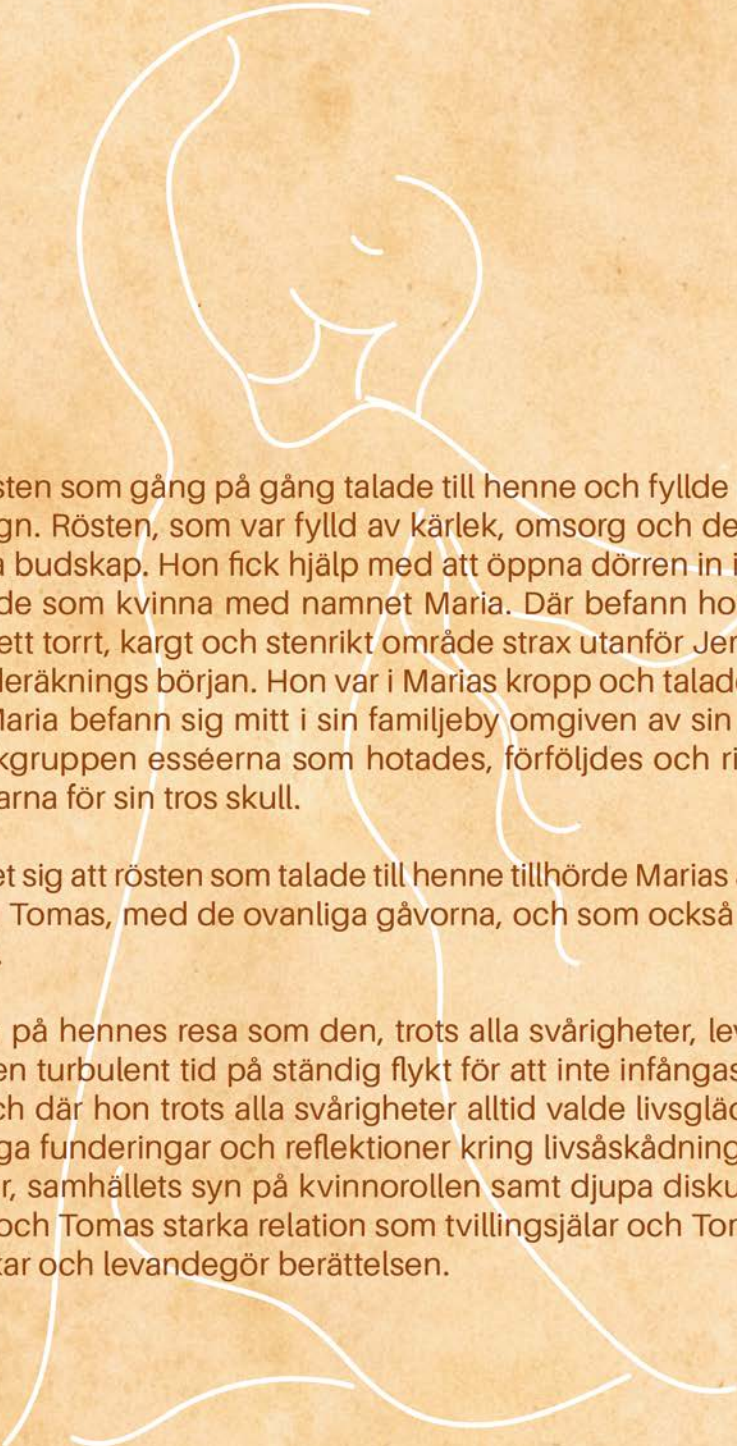
Jag önskade att Enok var som förut, han hade inte lekt med oss barn på länge. Vandrigen hade tagit mycket av hans krafter och han fick ligga resten av sin tid. En dag var Enok så svag att alla skulle samlas för att ge honom en sista smörjelse. Då gick alla barn och grät för vi visste att han skulle lämna oss. Hans tid var ute. Vi fick sitta runt hans bädd. De vuxna hade smyckat den med vackra taylor, och långa band var fästade på honom. Där på banden stod en massa ord som de vuxna läste. Vi barn förstod inget av detta. Enok var alldeles tyst. Han rörde bara på ögonen och orkade inget säga. Jag var sorgsen. När vi hade Enok så där glad och skrattande, trodde jag att han alltid skulle vara sådan. Nu var allt sig så olikt. Ingen visste hur lång tid han hade kvar, men det var sed att ge en sista smörjelse när någon var så svag som Enok.

Vi satt uppe hos honom i en dag och en natt. På morgonen fick han sin ande upptagen till sin Fader, sa man till oss barn. Han gick inte hos oss längre. Nu skulle vi hjälpas åt att ge honom en hyllning till hans nya liv.

Vi sörjde honom, men skulle glädjas åt hans nya liv. Varför skulle vi glädjas åt det, när vi inte fick vara med? Jag förstod inte hur de menade. Jag sörjde och önskade att Enok skulle ångra sig och komma tillbaka till sin familj. Vi älskade ju varandra, det hade han själv sagt till mig.

– En dag, mor, så kanske Enok kommer tillbaka, sa jag.

– Jo, du lilla barn, det kan så ske.

Vems var rösten som gång på gång talade till henne och fyllde henne med ovanligt lugn. Rösten, som var fylld av kärlek, omsorg och delgav henne många andliga budskap. Hon fick hjälp med att öppna dörren in i ett tidigare liv, då hon levde som kvinna med namnet Maria. Där befann hon sig på en helt ny plats, i ett torrt, kargt och stenrikt område strax utanför Jerusalem, vid tiden för vår tideräknings början. Hon var i Marias kropp och talade även med hennes röst. Maria befann sig mitt i sin familjeby omgiven av sin egen familj tillhörande folkgruppen esséerna som hotades, förföljdes och riskerade att utrotas av romarna för sin tros skull.

Snart visade det sig att rösten som talade till henne tillhörde Marias älskade son från den tiden, Tomas, med de ovanliga gåvorna, och som också var hennes andliga ledare.

Följ författaren på hennes resa som den, trots alla svårigheter, levnadsglada Maria genom en turbulent tid på ständig flykt för att inte infångas eller säljas till romarna, och där hon trots alla svårigheter alltid valde livsglädjen. Boken beskriver många funderingar och reflektioner kring livsåskådning, relationer, kulturskillnader, samhällets syn på kvinnorollen samt djupa diskussioner om kärlek. Marias och Tomas starka relation som tvillingsjälar och Tomas andliga lektioner, berikar och levandegör berättelsen.

Förlagshuset
SILJANS MÅSAR

ISBN: 978-91-89773-16-5

9 789189 773165